

[Gottschalck-Hansen.]

man vel kunne drage den slutning, at domstolene også har gjort det. Ej heller den side af sagen giver altså motivering for at ændre ved de bestående domsforhold.

Lovforslaget indeholder jo et væld af enkeltheder, som begge de foregående talere har berørt, enkeltheder, som vil være egnede til drøftelse i udvalget, og jeg skal derfor afstå fra at komme nærmere ind på dem.

Man har dog bedt mig om at pege på en enkelt ting over for socialministeren. Det drejer sig om, at der den 6. juli 1951 er udstedt et cirkulære, som forhindrer, at åndssvage børn anbringes i børnehaver. Dette kan være til stor gene, ikke mindst for selverhvervende mødre, der har uhyre svært ved at få deres børn anbragt, hvis de har udearbejde. Jeg er fuldstændig klar over, også fra mit personlige kendskab til disse forhold, at børn kan være så ringe intelligensmæssigt set, at de ikke kan anbringes sammen med andre børn, men man har altså bedt mig om at bringe dette på bane, og jeg spørger derfor den højtærede socialminister, om der skulle være mulighed for en vis elasticitet på dette område.

Også på egne vegne vil jeg gerne stille ministeren et enkelt spørgsmål. § 83, stk. 2, foreslås nu affattet således:

„Udvalget har til opgave at udøve det offentlige børne- og ungdomsværn, der omfatter 1) tilsyn med børn. . . .“

I bemærkningerne hertil hedder det:

„. . . idet man . . . har pålagt udvalget nøje at følge de forhold, hvorunder børn og unge i kommunen lever. . . .“

og lidt senere står der:

„. . . at børneværnsudvalget bør være opmærksomt på, om der er tilstrækkelig fritidsbeskæftigelse for børn og unge i kommunen . . .“

Selvfølgelig skal børneværnsudvalgene have en vis beføjelse og en vis myndighed — ellers kan det jo være ligegyldigt, om man har dem — men er man ikke gået lovlig langt? Kan det ikke let blive til utidigt posekiggeri, som turde være udvalget uvedkommende? Det skal formentlig ikke virke som et kontrolorgan sådan i al almindelighed, men kun dér, hvor der er problemer at beskæftige sig med. Med hensyn til den tilstrækkelige fritidsbeskæftigelse kan udvalget vel ikke foreskrive nogen myndighed,

f. eks. en kommune, at drage omsorg for, at en sådan beskæftigelse iværksættes. Jeg imødeser med interesse ministerens svar.

Jeg vil med stor beredvillighed deltage i det forestående udvalgsarbejde i håb om, at det foreliggende lovforslag, der jo vitterlig indeholder mange værdifulde nydannelser, efter endt udvalgsarbejde må få en sådan form, at det også kan få tilslutning fra det konservative folkeparti.

Else Zeuthen: Det forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forso rg, som vi har til behandling i dag, bygger som omtalt på den betænkning (1. del), som det den 15. oktober 1953 nedsatte administrationsudvalg afgav i september 1957. Jeg synes, det er en ganske udmærket betænkning, der bl. a. — og det finder jeg betydningsfuldt — gør rede for de meningsforskelle, der har gjort sig gældende inden for udvalget. Jeg kan dog ikke tilbageholde et lille hjertesuk over, at udvalget ikke har nået at fuldende sit arbejde, inden loven skulle til revision i dette folketingsår, således som det blev vedtaget ved lovændring i 1954. I forvejen forekommer hele dette system mig indviklet, og man får let den tanke, om der dog ikke kunne foretages en forenkling. Men en sådan forenkling bliver jo ikke lettere derved, at loven skal ændres i to tempi.

Disse lovregler har jo en stor berøringsflade ud imod den brede befolkning, og det er derfor betydningsfuldt, at apparatet ikke er for indviklet. Når jeg mener, at systemet måske er mere indviklet, end det behøver at være, kan jeg bl. a. henvise til den omstændighed, at børneværnsudvalgenes beslutninger f. eks. kan indbringes for 3 forskellige instanser: for landsnævnet for børne- og ungdomsforso rg, som lovforslaget nu foreslår nævnet kaldt, for overinspektionen for børne- og ungdomsforso rg og endelig for amtet. Endelig kan landsnævnets kendelser om fjernelse af børn fra hjemmet gå til retslig afgørelse. Man kan måske indvende, at en forandring ikke kan ske, uden at der laves om på hele systemet, og at dette system i det store og hele har virket godt. Endvidere kan det med rette hævdes, at det foreliggende lovforslag på en række punkter tydeliggør lovens intentioner, og at det i